

РЕШЕНИЕ

№ 217

гр. София, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8808** по описа за **2023** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от адв. И., в качеството ѝ на пълномощник на К. В. Р., срещу решение № 3315 от 11.07.2023 г. по НАХД № 248/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 106-ти състав, с което е изменен Електронен фиш серия К № 6314957/19.07.2022 г. издаден от Столичната дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП за налагане на административно наказание „глоба” в размер на 800 лв., за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е преквалифицирана санкционната норма и е намален размерът на глобата на 400 лева.

В касационната се твърди, че оспореното съдебно решение противоречи на материалния закон и на процесуалните правила. Според касатора, изложените в жалбата до СРС възражения не са обсъдени в решението. Иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменен електронният фиш. Претендират се разноси и за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не се явява и не се представлява. С молба от 09.10.2023 г. се изразява становище по съществуващото.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи СДВР, чрез процесуалния си

представител оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, в случай на такъв.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства, въз основа на които е установил фактическата обстановка, както следва:

На 19.07.2022 г., около 22:35 часа, в [населено място], е заснет лек автомобил „Ф.“, модел „Г.“ с рег. [рег.номер на МПС], управляван по [улица]до № 147 /“Интер Експо Център“/, с посока на движение от [улица]към [улица]. Скоростта на движение на лекия автомобил от 123 км/ч. била засечена с техническо средство – мобилна система за видеоконтрол „Cordon M2“, с № MD 1197, която скорост след приспаднат 3 % толеранс в полза на водача е отчетена като 119 км/ч, при ограничение на скоростта 80 км/ч, въведено с пътен знак В-26, в населено място, т.е. превишение от 39 км./ч. Регистриран собственик на това МПС е търговско дружество „ВМ Ауто Елит“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със законен представител - Д. В. К., на който за регистрираното нарушение първоначално бил издаден ЕФ № 6250666. На 01.09.2022 г. последният декларирал писмено пред органите на ОПП – СДВР, по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, че на посочените време и място превозното средство е управлявано от К. В. Р.. В тази връзка и предвид, че това нарушение било второ извършено в едногодишен срок след влязъл в сила електронен фиш серия К № 4790380, от СДВР на 19.07.2022 г. бил издаден електронен фиш Серия К № 6314957 за налагане на глоба в размер на 800 лв., на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, за нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП.

За да измени НП, районният съд е приел, че К. Р. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС. Съдът е намерил още, че оспореният ЕФ притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП, но предвид липсата на доказателства за „повторност“ на извършеното нарушение, обуславящо приложението на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП е изменил ЕФ в частта, относно размера на наложената „глоба“ като на основание чл. 182, ал. 1 т. 4 ЗДвП е определил „глоба“ в размер на 400 лева.

Решението е постановено при правилно приложение на материалния закон. Формираните изводи на съда са в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички доказателствата, поради което напълно се споделят от настоящата касационна инстанция изложените в него мотиви.

Съобразно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, преминало първоначална и последваща метрологична проверка, което е заснело и записало датата, точния час на

нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство по смисъла на чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДвП, като по делото са приобщени снимките, които са годни веществени доказателства по смисъла на чл. 189, ал. 15 ЗДвП.

Касационният състав преценява като неоснователни доводите на жалбоподателя за неспазена форма на санкционния акт, поради липса на реквизити. Видно от съдържанието на процесния електронен фиш, всички нормативно установени с норма на чл. 189, ал. 4 изр. второ от ЗДвП реквизити са налице, поради което актът отговаря в пълна степен на законовите изисквания за форма и съдържание.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че в издадения ЕФ не е отразено дали е бил приспаднат толеранс в размер на 3 %. В случая този толеранс за допустима грешка при работата на техническото средство, съобразно чл. 755, ал. 1, т. 2 от Наредбата за средства за измерване е взет предвид, като е отразен в ЕФ (видно от снимковия материал измерената скорост е 123 км/ч, като след приспаднат 3 % толеранс в полза на водача в ЕФ е отчетена като 119 км/ч)

По отношение на възражението в касационната жалба във връзка с посочената в ЕФ санкционната норма, настоящият състав следва да отбележи, че районният съд в съответствие с правомощията си по чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, правилно е изменил ЕФ, като е приложил разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, предвиждаща по - леко наказание за установеното нарушение, с оглед липсата на доказана „повторност“ на нарушението по смисъла на параграф 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. Районният съд е подложил на задълбочен анализ цялата доказателствена съвкупност и в частност налице ли е „повторност“ на извършеното нарушение. Ето защо настоящият съдебен състав намира, че районният съд мотивирано и обосновано е приложил разпоредбата на разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП, като е редуцирал наложената санкция съобразно нея и е изменил ЕФ.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 78 ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на предвидения минимум от 80 (осемдесет) лева.

По отношение на частната жалба против определение № 2601 от 07.08.2023 г. на СРС, с което е оставено без уважение искането на жалбоподателя за допълване на съдебното решение в частта за разноските на основание чл.248, ал.1 от ГПК, настоящата съдебна инстанция счита, че същата е основателна.

Според изложените мотиви в определението претенцията за допълване на разноските е формулирана некоректно, тъй като въззивният съд се е произнесъл изцяло по отговорността за разноски в постановеното по делото решение № 3315 от 11.07.2023 г. Решаващият състав на СРС е приел, че искането на процесуалния представител на Р. за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като видно от нормативния регламент на чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя се присъждат разноски само ако обжалваният административен акт бъде отменен изцяло. В случая не се касаело за пълна отмяна, а за изменение на НП, поради което разноски в полза на жалбоподателя не се следвали. Според състава на СРС разпоредбата на чл. 144 от АПК, която препраща към правилата на ГПК, касае единствено неуредените в АПК случаи, каквато не е настоящата хипотеза, доколкото е налице изрична законова регламентация.

Този извод е неправилен, поради следното:

Към датата на постановяване на съдебния акт, възможността за присъждане на

разноски в административнонаказателните производства е уредена в разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН. Същата предвижда, че в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Процесуалният ред в случая, по силата на препращащата разпоредба на ЗАНН, е този по чл.143 от АПК. Според ал.1 на чл.143 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Условие за присъждането им е те действително да са направени и това обстоятелство да е удостоверено по надлежния ред със съответните документи.

Законът – чл. 143 АПК не третира въпроса за разноските при частична отмяна или изменение на административния акт, респективно НП или ЕФ. Поради това, на основание чл.144 от АПК следва субсидиарно да бъдат приложени нормите на ГПК, конкретно нормата на чл.78, ал.1 от ГПК, като разноските следва да се присъдят съразмерно с оглед изхода на спора (т.е. съобразно уважената/отхвърлената част от жалбата). В случая Електронният фиш е бил изменен посредством преквалификация на санкционната норма от по - тежка квалификация към основния състав (конкретно към чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП). В резултат е намален размерът на административното наказание „глоба“, с оглед на което релевантно е съотношението между наложеното с ЕФ наказание и определеното от съда. При наложена глоба от 800 лв., намалена с въззивното решение на 400 лв., както и при доказано направени разходи за адвокатска защита от 500 лв. (за които пред СРС е представен списък по чл.80 ГПК – л. 25) следва, че на жалбоподателя в производството пред въззивния съд са дължими разноски в размер на 250 лв.

Като е стигнал до обратния извод СРС е постановил неправилно определение. То следва да бъде отменено и вместо него да се постанови изменение на постановеното по НАХД № 248/2023г решение в частта за разноските, като на К. Р. бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 250 лева, така както е заявена претенцията пред въззивния съд.

Воден от горното, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3315/11.07.2023 г., постановено по НАХД № 248/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106 състав, в частта, в която е изменен Електронен фиш серия К № 6314957/19.07.2022 г. издаден от Столичната дирекция на вътрешните работи.

ОТМЕНЯ Определение № 2601 от 07.08.2023 г. на Софийски районен съд по същото дело и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ Решение № 3315/11.07.2023г., като **ОСЪЖДА** Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на К. В. Р., ЕГН [ЕГН] разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 250 (двеста и петдесет) лева.

ОСЪЖДА К. В. Р., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева за настоящата инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.